

[Krag.]

Politik, saa skulde han ikke indskrænke sig til det, han gjorde her i Dag: At takke Regeringen, fordi den følger Landbruget med Opmærksomhed. Af Tak er Smedens Kat død mange Gange, og det kan jo ske en Gang til, hvis det hele indskrænker sig til det, det ærede Medlem her er taknemmelig for.

Thi det haster med at omsætte denne Opmærksomhed i Resultater, og hvis det ærede Medlem virkelig erkender Betydningen af, at en saadan Politik føres fagligt og statspolitisk, saa maa det ærede Medlem overfor Tidens overordentlig faretruende Karakter gaa ind for en saadan Politik's Førelse med al den Kraft, som han og hans Parti besidder; og jeg gaar ud fra, at de i den givne Situation har en, vel ikke helt ringe, Kraft, naar de kommer og siger: Dette vil vi have! Lad os da se, om de Herrer har Mod til at føre en saadan Politik.

Jeg maa sige til det ærede Medlem Hr. Hans Hansen, Ordføreren for Forespørgerne, at han er egentlig en underlig Mand. Jeg maa næsten tro, at han i enhver Sag har den Opfattelse, at er man end stærkest, naar man staar helt alene, gælder det om, naar man nu en Gang er blevet 3, i hvert Fald ikke at faa Følge af flere. Thi da han var heroppe paa Talerstolen svingede han med Armene, som Vingerne gaar paa en Vejr-mølle, og sparkede til alle Sider for at fri sig for ethvert Følgeskab.

Jeg føler heller ikke nogen dyb Trang til just at gøre det ærede Medlem Følge i ret mange Henseender, men her paa dette Punkt, hvor jeg maa gaa ud fra, at det ærede Medlem har stillet sin Forespørgsel til Regeringen, fyldt af Utaalmodighed, fordi der intet skete, har jeg givet det ærede Medlem fuld Tilslutning, naar han kræver Oplysning om, hvad det er, der maa foretages. Og det synes jeg da ikke kan føre til, at det ærede Medlem vender sig mod mig og siger, at jeg skal løse Opgaven.

Nej, Opgaven ligger paa Regeringsbordet, Ansvar, ærede Medlem, er Regeringens, det er den, der, saa længe den vil beklæde Ministerpladserne, har Pligten til Førerskab i denne Sag. Saa længe kan baade det ærede Medlem og jeg spare os for at forsøge at trænge os frem til Afgørelsen af, ad hvilke Veje Spørgsmaalet skal løses. Nu forstaar jeg saa godt, at det ærede Medlem føler en vis Trang dertil, fordi han er i det heldige Tilfælde, som kun to til her i denne Sal er i, at han raader over Midlet imod enhver af Tidens Brøst. Det ærede

Medlem har et ubegrænset Oplag af den Medicin, der kan fjerne Samfundsebernen til enhver Tid. Saa heldig er jeg ikke. Hver Tid har sine Plager, og de Midler, hvormed de skal imødegaaes, maa til enhver Tid tages op til Overvejelse; enhver Tid maa forme sine Veje frem mod de Maal, den sætter sig.

Det ærede Medlem har anden Opfattelse, men det burde ikke føre ham til Angreb paa Venstre. Jeg skal derfor ikke beskæftige mig med disse Angreb, heller ikke med Spørgsmaalet om Toldpolitikken's Betydning i den givne Situation, saa lidt som med, om man handlede rigtigt eller galt, da man i 1903 skred til Hartkornsskattens Afskaffelse.

Min Opfattelse er og har altid været, at denne Reform i Virkeligheden ikke var formaalstjenlig; jeg tror, man havde staaet sig ved at blive ved den gamle, men den Gang ganske uretfærdige Hartkornbeskatning en kort Tid endnu, indtil man havde faaet en ny Matrikuling tilvejebragt. Nu gik man ikke den Vej, tvunget af Omstændighederne, som nødvendiggjorde, at Byrden paa Hartkornsejerne lettedes og Ulighederne fjernedes; men det er jo ogsaa et Spørgsmaal, som vi har beskæftiget os med i Rigsdagen siden da, og som Venstre siden har taget Stilling til, hvad der bl. a. har fundet sit Udtryk i Loven af 31. Marts 1926.

Den højtærede Statsminister synes stadigvæk, at denne Forespørgsel har ingen Interesse, og navnlig ingen Interesse for de arbejdsløse, siger den højtærede Minister. Ja, det er sandt, det har den for saa vidt heller ikke, men det er jo, fordi den højtærede Statsminister ikke har noget at byde de arbejdsløse paa; thi det vilde jo have haft sin store Interesse, hvis den høje Regering som Svar paa denne Forespørgsel kunde have afsløret Midler til Imødegaaelse af Krisens Virkninger.

Men alligevel forekommer det mig, at det heller ikke er uden Interesse, at man faar at vide, at Regeringen intet Middel raader over, saaledes at de politiske Partier her i Salen og hele Befolkningen herefter ved, hvad man har at rette sig efter. Og man ved altsaa nu, hvad de Kraftkunstnere betyder, der fremstillede sig med de svulmende Muskler i Marts—April 1929; man ved nu, hvad de betyder, naar Musklerne skal sættes ind paa det Arbejde, der nu skal gøres, som de sagde de kunde gøre og gav Løfte om at ville gøre. Det er virkelig gaaet saadan, hvad der jo i og for sig overfor Situationen er i allerhøjeste Grad beklageligt, at uden Saks er Samson'erne fra 1929